

[Niels Andersen.]

tisk ordning, at mindre anskaffelser, der kun har kort levetid, betragtes som drifts-udgifter, der straks fradrages, og at afskrivningerne ikke længere skal standse ved scrapværdien, der kan være yderst vanskelig at vurdere korrekt.

Den højtærede finansminister har i forslaget fastsat afskrivningen på maskiner m. m. til højst 25 pct., medens erhvervenes repræsentanter har givet udtryk for ønsket om at få højeste sats ansat til 30 pct. 25 pct.-reglen svarer jo stort set til den hidtil gældende regel for maskiner, nemlig 10 pct. ordinær afskrivning samt ekstraordinær afskrivning for halvdelen vedkommende. For materiel, der hidtil har været afskrevet med en højere sats, f. eks. lastautomobiler og entreprenørmateriel, hvor der har været tale om 20 pct. ordinært samt ekstraordinært for halvdelen, vil 25 pct.-reglen virke som en nedsættelse af de gældende afskrivningsmuligheder, navnlig da den skattefri andel af fortjeneste ved salg helt bortfalder. Dette kan nok virke lidt uheldigt, da netop den slags materiel opslides meget hurtigt.

Da den skattefri andel af avance ved salg nu helt bortfalder, skabes der måske her grundlag for, at afskrivningsprocenten for maskiner m. v. kan forhøjes til 30 pct. Da aktiverne i øvrigt kun kan afskrives én gang med i alt 100 pct., er der egentlig kun tale om en forskydning fra det ene år til det andet. Er der mulighed for at forhøje den højest tilladte afskrivningsprocent fra 25 til 30, tror jeg, at dette vil være et godt bidrag til fremme af produktionen og til opmuntring for de initiativrige erhvervsdrivende.

En hensigtsmæssig afskrivningspolitik vil forøge samfundets indtjeningsmuligheder, skabe beskæftigelse og til sidst resultere i stigende indtægter.

Vi har i de år, da der har været anvendt ekstraordinære afskrivninger, set en stærk stigning i investeringen, der har været fordelagtig f. eks. for jernindustrien, hvilket

tidligere har været omtalt af det ærede medlem hr. Hans Rasmussen efter lovfor-
slagets første fremsættelse i foråret.

Landbrugets store produktionsforøgelse har ikke været mulig uden en gennemgribende mekanisering, og nu i de senere år har vi inden for en af vore industrier, møbelindustrien, set et stærkt opsving. Dette har ikke kunnet nås uden anskaffelse af nye og tidssvarende maskiner, der forøger produktionen og billiggør varerne til fordel for forbrugerne. De beskæftigede og de erhvervsdrivende har opnået større indtjeningsmuligheder. I den allersidste tid har denne modernisering vist sig at være en nødvendig forudsætning for den større eksport af danske møbler til Amerika, der nu er ved at komme godt i gang. Det er til fordel for hele samfundet. Vi må skabe grundlag for at komme videre ad denne vej.

Under udvalgsbehandlingen kan der måske være anledning til at se nøjere på enkelte bestemmelser i lovforslagene. Jeg tænker navnlig på § 5 i lovforslaget om skattefri afskrivninger. I tilfælde af brandskader synes bestemmelsen om, at negative saldi skal føres til indtægt i det følgende regnskabsår, at være for kortfristet. Sker en skade f. eks. sidst i et regnskabsår, har den pågældende kun et år til at genopføre sin virksomhed, hvilket kan være for lidt, da planlægningen også kræver tid. Sker skaden derimod i begyndelsen af regnskabsåret, har den pågældende næsten to år til sin rådighed. Mon ikke der skulle være en mulighed for at gå en mellemvej ved at anføre en tidsfrist fra skadens indtrædelsesdag?

Endvidere kunne det nok være rimeligt at se på de mindre skibsrederes vilkår. I fremtiden vil der for disses vedkommende næppe opstå så store problemer, når de undlader at skrive deres fartøjer for langt ned i forhold til mulige salgssummer. Derimod kan efterbeskatningsreglen på 35 pct. uden skattefradrag virke lidt hårdt for de nuværende redere, der allerede har skrevet deres fartøjer ned til scrapværdi.